Самотня ластівка на дроті —
Одним одна, самотина.
Всі ластівки давно в польоті, —
Чому ж без вирію вона?

Така вже осінь, що аж голо.
Вже іній сонце розпина.
У вирій лист летить навколо,
її мина, ЇЇ мина.

Чи, може, Їй крило підбито,
Чи, може, впала їй вина.
Тут розп'ястися з цілим світом —
Така печаль, що аж до дна.

Чи, може, так поля ці любить,
Вже йде морозу сивина.
А хто ж в мороз їх приголубить?
За все покутує вона.

До вирію ще стільки далей,
Вона ж стоїчно не зрина.
До тисячі моїх печалей
Іще одна — і не одна...